

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- a. wijziging van de Invaliditeitswet, de Ziektewet, de Zee-ongevallenwet 1919 en de Wet van 21 December 1950, Stb. K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit (Verhoging loongrenzen);
- b. wijziging van de Noodwet Ouderdomsvoorziening (Verhoging van uitkeringsbedragen en herziening van aftrekregeling);
- c. tijdelijke verhoging van renten ingevolge de Invaliditeitswet en van de op die renten verleende toeslagen;
- d. tijdelijke verhoging van ongevalsuitkeringen;
- e. wijziging van de Kinderbijslagwet (Verhoging kinderbijslagen);
- f. wijziging van de Kinderbijslagwet voor invaliditeits-, ouderdoms- en wezenrentetrekkingen (Verhoging Kinderbijslagen);
- g. wijziging van de Noodwet Kinderbijslag Kleine Zelfstandigen (Verhoging kinderbijslagen en inkomensgrenzen);
- h. wijziging van de Kinderbijslagwet (Opheffing nadelen invoering vier peildata).

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegegeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Met betrekking tot de door verscheidene leden uitgesproken afkeuring over de te late indiening van de wetsontwerpen mogen de ondergetekenden opmerken, dat ook zij betreuren, dat deze ontwerpen niet eerder aan de Kamer konden worden aangeboden. Huns inziens is evenwel een dergelijke late indiening in gevallen als deze welhaast onvermijdelijk. Eerst toch moest in de Stichting van den Arbeid overeenstemming worden verkregen omtrent de per 1 Januari 1954 tot stand te brengen loonsverhoging. Met de onderhandelingen in de stichting werd zo vroeg mogelijk een aanvang gemaakt, doch deze konden uiteraard niet plaats vinden voordat omtrent de verschillende daarmede samenhangende vraagstukken klaarheid verkregen was. Eerst toen met betrekking tot de hoogte van de gewenste loonsverhoging een beslissing was gevallen, kon de stichting aan de Regering advies uitbrengen omtrent de op het gebied van de sociale verzekering gewenste maatregelen, welk advies op 12 October 1953 werd ontvangen. Het stemde de ondergetekenden dan ook tot verheugenis, dat bedoelde ontwerpen reeds bij Koninklijke boodschap van 23 November 1953 bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal konden worden ingediend. In aanmerking genomen de voorgeschreven weg, welke een wetsontwerp moet volgen, alvorens het aan de Staten-Generaal kan

worden aangeboden, menen de ondergetekenden te mogen stellen, dat hunnerzijds alles is gedaan om de ontwerpen niet later in te dienen dan strikt onvermijdelijk was. Het verheugt de ondergetekenden dan ook, dat vele andere leden de bereidheid van de Regering waardeerden om binnen zo korte tijd een aantal voorstellen tot wetswijziging aanhangig te maken en dat deze leden hun voldoening er over uitspraken, dat de Stichting van den Arbeid met spoed een door alle partijen uit het bedrijfsleven aanvaard advies had uitgebracht.

Deze vele andere leden achtten het voorts dringend noodzakelijk, dat de onderwerpelijke voorstellen spoedig wet zouden worden en aan de belanghebbenden ten baat zouden komen. Uiteraard sluiten de ondergetekenden zich hierbij gaarne aan.

Verder hadden deze leden er de voorkeur aan gegeven, indien de Regering tijdig aan de uitvoerende organen opdracht had gegeven, c.q. het verzoek had gericht, bereids die administratieve handelingen te verrichten, welke voor de uitvoering van deze compenserende maatregelen nodig zijn. De eerste beide ondergetekenden mogen naar aanleiding hiervan opmerken, dat zij direct na de aanneming van deze ontwerpen door de Tweede Kamer der Staten-Generaal, gezien de urgentie van deze aangelegenheid, aan de Rijksverzekeringsbank en de Raden van Arbeid hebben verzocht om met de voorbereidende administratieve handelingen — voor zover mogelijk — een aanvang te maken. Inmiddels is zelfs al toestemming gegeven om in bepaalde gevallen, waarin het wachten op de afkondiging van de wijzigingswetten voor de betrokken uitkeringsgerechtigden grote moeilijkheden zou medebrengen, met de uitvoering een aanvang te maken.

Hoewel de eerste beide ondergetekenden er zich volkomen van bewust zijn, dat het vooruitlopen op wettelijke maatregelen, welke nog bij de Eerste Kamer in behandeling zijn, staatsrechtelijk niet juist is, menen zij toch in het onderhavige geval niet anders te hebben kunnen handelen dan hierboven werd aangegeven. De Regering bevond zich hier in een dwangpositie: enerzijds staatsrechtelijke bezwaren om vooruit te lopen op wetsontwerpen, welke de Eerste Kamer nog niet waren gepasseerd, anderzijds praktische en morele bezwaren om in het bijzonder ouden van dagen, die voor hun levensonderhoud op een uitkering krachtens de Noodwet Ouderdomsvoorziening zijn aangewezen, deze uitkering, c.q. een verhoging van deze uitkering, mede noodzakelijk om de reeds ingegane stijging van de huren te compenseren, langer dan strikt onvermijdelijk te onthouden. Waar bovendien mocht worden verwacht, dat in de Eerste Kamer geen principiële bezwaren tegen de onderhavige voorstellen zouden rijzen, welke verwachting thans ook blijkt terecht te zijn gekoesterd, hebben de eerste beide ondergetekenden er uiteindelijk toe besloten om de thans gevolgde gedragslijn te kiezen. Deze beslissing is geenszins uit gebrek aan deferentie voor de Eerste Kamer, doch slechts uit de hierboven geschetste dwangpositie geboren.

De eerste beide ondergetekenden nemen er gaarne nota van, dat de vele andere leden — zij het met handhaving van hun bezwaren, welke de ondergetekenden zeker niet onderschatten — met de in dit stadium voorgestelde loongrenzen konden instemmen.

Met genoegen hebben de ondergetekenden vernomen, dat de onderhavige wetsvoorstellen de aan het woord zijnde vele andere leden tot bijzondere erkentelijkheid hebben gestemd.

In het bijzonder waren de aan het woord zijnde leden ook erkentelijk voor het wetsontwerp (Stuk no. 16) tot opheffing van de nadelige gevolgen, verbonden aan de invoering van vier peildata voor de toepassing van de Kinderbijslagwet. Reeds bij de parlementaire behandeling van het desbetreffende wetsontwerp erkende de toenmalige Minister van Sociale Zaken — aldus deze leden —, dat de invoering van vier nieuwe peildata in sommige gevallen nadelen zou medebrengen. Aan een overgangsmaatregel echter waren, naar de mening van die bewindsman, grote praktische moeilijkheden verbonden, zodat zulk een regeling, hoe gewenst op zich zelf ook, achterwege bleef.

Ook de eerste beide ondergetekenden zijn van mening, dat het praktisch niet mogelijk was om een regeling te treffen waarbij *alle* nadelige gevolgen van de invoering van de vier peildata zouden worden opgeheven. Zoals ook uit de Memorie

van Toelichting op het wetsontwerp (Stuk no. 17) blijkt, menen zij er echter wel in geslaagd te zijn een regeling te treffen, waardoor deze nadelen wel niet geheel, maar toch zoveel mogelijk zijn ondervangen.

De beide eerste ondergetekenden kunnen niet instemmen met de opmerking van de hier aan het woord zijnde leden, dat het juister zou zijn geweest, indien een en ander was bereikt zonder „inmenging” van de Raad van Vakcentralen. Zij achten het enerzijds normaal, dat bedoelde Raad op de totstandkoming van het onderhavige wetsontwerp heeft aangedrongen, en anderzijds, dat de Regering getracht heeft, aan het ook naar haar mening billijke verlangen van de Raad zoveel mogelijk tegemoet te komen.

Wat betreft de opmerkingen van deze leden met betrekking tot het in het Verslag der vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid uit de Tweede Kamer gedane verzoek, aandacht te besteden aan de bezwaren, verbonden aan het thans geldende systeem van berekening bij de vaststelling van de waarde van onroerend goed, delen de eerste beide ondergetekenden mede, dat de vaststelling van deze waarde in het algemeen geschiedt aan de hand van door de Vereeniging van Raden van Arbeid gegeven richtlijnen. Met genoemde vereeniging is thans ter zake overleg gaande.

Het stemt de eerste beide ondergetekenden tot voldoening, dat de aan het woord zijnde leden hun bijzondere waardering uitspraken voor het voorstel, van 1 Januari 1954 af in plaats van f 100 voortaan f 200 van het eigen inkomen buiten aanmerking te laten en de inkomensgrenzen dienovereenkomstig te verhogen.

Wat betreft het door weer andere leden geopperde bezwaar tegen de door vele andere leden aan de Regering gedane suggestie te handelen als had de Eerste Kamer deze wetsontwerpen reeds aangenomen, moge verwezen worden naar hetgeen hiervóór reeds werd opgemerkt. Inderdaad rijzen er geen moeilijkheden, indien de wetsontwerpen tijdig worden ingediend, zoals door deze leden werd gesteld. Zoals reeds werd medegedeeld, is het evenwel in het onderhavige geval onmogelijk geweest om de wetsontwerpen eerder in te dienen.

Het verheugt de ondergetekenden, dat ook deze andere leden zich met het Regeringsstandpunt in zake de loongrenzen konden verenigen.

Voorts hadden de hier aan het woord zijnde leden zich afgevraagd, of de ziekenfondswetgeving op andere sociale verzekeringswetten wel moet zijn afgestemd. Deze andere wetten toch — aldus deze leden — zijn arbeidersverzekeringswetten, hetgeen bij de ziekenfondswetgeving niet het geval is. De eerste beide ondergetekenden menen zich bij de behandeling van de onderhavige wetsontwerpen van een beantwoording van deze vraag, die te zijner tijd bij de behandeling van een ontwerp-Ziekenfondswet aan de orde gesteld zal kunnen worden, te moeten onthouden.

Naar aanleiding van de verklaring van dezelfde leden, dat zij de aftrek van eigen inkomsten op de herhaaldelijk door hen aangevoerde gronden afkeurden, delen de ondergetekenden mede, dat het hun niet mogelijk is om thans, wat deze aftrek betreft, verder te gaan dan het vrijlaten van de eerste f 200.

Verder bepleitten deze leden de totstandkoming van een regeling, die bij het vaststellen van renten automatisch rekening houdt met de stijging van het loonpeil. De ondergetekenden stellen zich voor, dat deze kwestie bij de wijziging van de invalideits- en ouderdomsverzekering aan de orde zal komen.

Wat de tot slot gestelde vraag betreft, of ook thans weer bij de Rijksverzekeringsbank en de andere uitvoeringsorganen in jaagtempo moet worden gewerkt, ten einde de noodzakelijke berekeningen zo spoedig mogelijk gereed te hebben, merken de eerste beide ondergetekenden op, dat zij er van overtuigd zijn, dat de Rijksverzekeringsbank en de Raden van Arbeid, die in het bijzonder bij de uitvoering van de onderhavige wetsvoorstellen zeer veel extra-werk zullen moeten verrichten, er een eer in zullen stellen om met dit werk binnen de kortst mogelijke tijd gereed te komen. Het zal onvermijdelijk zijn, dat door de hierbij betrokken ambtenaren onder hoogspanning zal moeten worden gewerkt. Het lijdt echter geen twijfel, dat deze ambtenaren het er gaarne voor over hebben om op deze wijze

er aan mede te werken, dat de rentetrekkers zo spoedig als maar enigszins mogelijk is de verhoging van de uitkeringen zullen ontvangen.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

J. G. SUURHOFF.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,

A. A. VAN RHIJN.

De Minister van Financiën a.i.,

W. DREES.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld de 27ste Januari 1954.

LOUWES
SCHUURMANS
RIP
WOUTENBERG.